

landet, der er her ikke Tale om noget effektivt Forsvar.

Jeg vilde dernæst gerne sige et Par Ord om det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Moltesen har bragt ind i Debatten, nemlig Sammenligningen med Luxembourg og Panama. Nu tror jeg, at man maa gøre en Forskel mellem disse to Stater. Luxembourg og Panama kan ikke helt sammenlignes. Jeg maa ganske vist tilstaa, at mine Forestillinger om Panama er lidt taagede. Jeg ved ikke, om Tingets øvrige Medlemmer er helt inde i panamaske Forhold; jeg maa tilstaa, jeg er det ikke. Men saa vidt jeg husker, har Panama ved Hjælp fra de Forenede Stater revet sig løs fra Columbia i sin Tid og har kun Eksistensmulighed ved Hjælp af de Forenede Staters Bajonetter. Derfor har Panama ikke en Stilling som vi. Vi vilde jo ikke frivilligt give os ind under et Slags Protektorat af en anden Magt. Men for Luxembourgs Vedkommende synes jeg, Forholdene ligger noget anderledes. Jeg kan ikke indse, hvad Luxembourg egentlig har gjort, som er i Stand til at deklassere det, andet end, at det er saa lille. Eller mener det ærede Medlem Hr. Moltesen virkelig, at Luxembourg burde etablere et effektivt Forsvar for at kunne anses for et fuldgyldigt Medlem af Nationernes Forbund? Naar man taler saa meget om, at vi mister vor Anseelse, hvis vi ikke har et nogenlunde fyldigt Militærvæsen, saa tænker jeg paa en japansk Vittighed, jeg læste en Gang. Efter den russisk-japanske Krig skal en Japaner have udtalt: Ja, Europa har jo længe kendt vor Kunst, vort Haandværk, vor Industri, vor Litteratur, og anser os alligevel for Barbarer, men nu har de lært, at vi ogsaa kan føre Krig, og saa ved de, at vi er et Kulturfolk. Mon vi virkelig er saa vidt nu, at det er Kendetegnet paa, om man kan regnes for et fuldgyldigt Medlem indenfor Nationernes Kreds, at man kan og vil føre Krig. Jeg havde egentlig tænkt, at dette Synspunkt efter Begivenhederne med den sidste store Krig var overvundet, men det lader jo til, at der er mange, der mener, at det endnu er Kendetegnet paa, om man har den fulde Værdi som Nation. Jeg tror ikke, at vi vilde sætte noget af vor Anseelse i Udlandet til, hvis vi indskrænkede vort Militærvæsen, og jeg vil her sige til ærede Medlemmer, at alle Sammenligninger, som De gør med andre Lande, er ganske ved Siden af, for der er jo ikke to Lande, hvis Forhold ligger ens. Naar man sammenligner os f. Eks. med Randstaterne og siger: Er da deres geografiske Beliggenhed bedre end vor, har de større Chancer

end vi for at klare sig? maa jeg dertil sige, at det ved jeg selvfølgelig ikke, og det maa Randstaterne selv afgøre; jeg skal ikke blande mig i deres Anliggender. Hvis de mener, at de overfor et stærkt Rusland igen kan bygge deres Fremtid paa Bajonetterne, kan de jo forsøge det. Personlig maa jeg sige, at jeg har ikke stor Tro til, at det vil lykkes dem, men desuden er jo Anskuelserne der anderledes end her, jeg har ikke fra nogen Side her i dette høje Ting hørt fremsat den Anskuelse, at vi for at betrygge vor Fremtid foruden ved effektivt Forsvar ogsaa skulde indlade os paa en Alliancepolitik. Men derimod ser man Gang paa Gang Randstaterne forhandle med hverandre om Alliancer og Forbund. Nogle af de Stater, som er nævnt, har allerede Alliancer, saa det viser jo, at Forudsætningerne for deres Vedkommende er ganske andre end dem, der er Tale om for vort Vedkommende, hvor endnu ingen af de ærede Medlemmer har foreslaaet den Udvej til at betrygge vor Fremtid. Og naar man har anført Lande som Georgien og Armenien — jeg tror, det var det ærede Medlem Fru Hauschultz, der brugte disse Lande som et afskrækkende Eksempel for at vise os, hvordan det vilde gaa os, hvis vi afstuede —, saa forekommer det mig, at der ikke var megen Logik i denne Sammenligning, for Georgien og Armenien har, saa vidt jeg har kunnet se, ikke lidt det, de har lidt, fordi de ikke har gjort Modstand. De har netop værget sig efter Evne, men deres Evner er for smaa, det er Vanskeligheden for dem. De har værget sig saa godt, de kunde, men til Trods for, at man efter de Udtalelser, som er faldet fra saakaldt forsvarsvenlig Side her i Tinget, skulde tro, at naar saadan en Nation værger sig, vilde de andre store Nationer trænges om at komme dem til Hjælp, har jeg ikke set, at endnu en eneste Magt er kommet disse smaa Stater til Hjælp, til Trods for at de har værget sig. Jeg tror heller ikke, at det er det afgørende. Jeg tror som den højtærede Hr. Udenrigsminister, at det, som er det afgørende for de forskellige Stater, er i første Linie, hvad der tjener deres egen Interesse. Jeg vil sige ganske aabent — det kan maaske lyde kynisk —, men jeg vil sige det for mit Vedkommende, at hvis jeg stod med Ansvar for et stort Lands Velfærd paa mine Skuldre, maatte jeg se paa dette Lands Velfærd, inden jeg saa paa noget andet, og jeg vilde ikke kunne kaste mit Land ud i en stor tvivlsom Kamp af humanitære Grunde. Jeg tror, Lederne i alle de store Lande